

Պարույր Սևակ

Միրո փոխարեն

Դու մի՛ լինիր այսքան բարի:

Բարությանը

Ես կարող եմ լույ մե՛կ բանով փոխհատուցել՝

Իմ անարժե՛ք շփոթությանը

Եվ թերևս ա՛յն թախիժով,

Որ տարորեն շատ է նման

Անվերջ մեռնող ու հարություն անվերջ առնող

Հին դիցերին...

Չէի՞ ուզի:

Շա՛տ կուզեի

Առաջվա պես հրճվել գեղջուկ այս կանաչով,

Որ հիմա քո

Չսպանակվող կողի տակ է զսպանակվում,

Եվ բարբարոս երգը լսել այն առվակի,

Որ հիմա քո

Մերկ ոտների կաղապարն է ուզում հանել:

Չէի՞ ուզի:

Շա՛տ կուզեի

Մե՛կ անգամ էլ

Չճանաչել ո՛չ մի արգելք ու խոչընդոտ,

Դանդա՛ղ գնալ - շտա՛պ հասնել

Մեր մարդկային հայրենիքը սկզբնական,
Այսինքն՝ իմ ավուր ասարել քո ավի մեջ,
Ինձ կապել ու շողկապել քեզ
Այնպէ՛ս,
Որ մենք երկուսովըս մեկտեղ դառնանք
Անքակտելի՝ խաչքառի՛ պես:
Չէի՞ ուզի:
Շա՛տ կուզեի:
Բայց, սիրելի՛ս, չի հոգնում նա՛,
Ով գնում է շատ հեռավոր՝ հանդիպումի:
Իսկ ես հիմա
Ջքոսնում եմ միայն ի՛նչ իսկ արվարձանում
Եվ գքոսնում՝
Ձեռքերովըս փորագրրած մակնիշները ընթերցելով,
Ու քերծելով շատ ավելորդ գրություններ,
Ու քերծելով առանց մուրճի և տաշիչի՝
Եղունգներո՛վ իմ սեփական...
Եվ իզո՛ւր ես քո բարությանք,
Քո այս ծածուկ - հայտնի սիրով
Ջանում ասարել իմ կալվածքի մի անկյունում:
Ու ես հիմա
Այս ասում եմ ո՛չ լսելուդ համար արդեն,
Ո՛չ էլ իմ իսկ արդարացման,
Ո՛չ էլ իմ իսկ արդարացման:
Եթե կուզես ճիշտն իմանալ՝
Ասելիս էլ բա՛ն չեմ ասում, ամենևի՛ն,
Այլ պարզապես գբաղմունքս եմ շարունակում՝
Իմ սեփական կալվածքի մեջ
Չոգնածորեն գքոսնելով,
Եվը՛ս մի նոր

Գրություն են ավելացնում ջնջածիս տեղ.

«Չի հոգնում նա՛,

Ով գնում է շատ հեռավոր հանդիպումի»:

Իսկ դու... իսկ դու շա՛տ ես մոտիկ:

Ու ես... ու ես շա՛տ եմ հոգնած...

25.X.1965թ.

Չանախչի